

Vörös mezőben fehér sást ábrázol a lengyel címer, de vajon tudjuk-e, milyen szép legenda meséli el a keletkezését?

Valamikor nagyon régen felkerekedett három fivér, Cseh, Lech és Rusz, hogy új hazát keressenek népüknek, a szlávoknak, mert azon a területen, ahol éltek, már elfogyott az élelem, és legelő sem volt már elegendő állataik számára.

Az út nehéz volt, gyors folyású patakokon kellett átgázolniuk, hol farkasok, hol vad törzsek támadtak rájuk, mígnem aztán egy szép termékeny síkságra értek.

Így szólt ekkor Rusz: „Elfáradt már a népem, itt megállunk; ez a pusztta jó lesz nekünk, itt lesz az otthonunk.” Ezen a helyen találjuk a későbbi Oroszországot.

Csehnek a napfényes hegyvidék tetszett meg, ő odavezette a népét, a mai Csehország területére. Fájó szívvel búcsúztak el egymástól a testvérek, de ígéretet tettek, hogy hamarosan találkoznak.

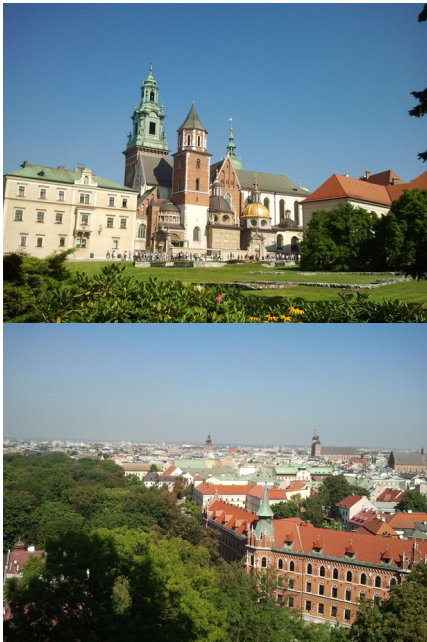
Lech egyedül folytatta útját, mire ráesteledett, egy csodaszép vidéken találta magát, gyönyörű erdők, hallal teli folyók és zöldellő mezők vették körül.

Az emberek nagyon örültek, hogy ilyen szép vidéken táboroznak le, és maradni akartak, de Lech még valami isteni jelre várt, biztos akart lenni benne, hogy jó helyre vezette népét.

Egyszerre csak valami madárhang hallatszott a magasból. Amint odanéztek, egy pompás hófehér sast pillantottak meg a lemenő nap vörös sugaraiban. Épp egy óriási tölgyfára szállt le. Ezt mindannyian isteni jelnek gondolták, így hát boldogan telepedtek le ide, ahol most Lengyelországot találjuk.

Ezt a történetet szeptember elején hallottam, amikor is egy lengyelországi kiránduláson volt szerencsém részt venni. A mesélő Kőszegi Andrea lengyel-magyar szakos középiskolai tanár, akinek ezúton is szeretném megköszönni, hogy megszervezte számunkra a tartalmas kirándulást. Láttuk a krakkói Wawel székesegyházat, és annak altemplomában Báthory István síremlékét, aki valaha lengyel uralkodó is volt (és erdélyi fejedelem). Sétáltunk a belvárosban, voltunk Zakopanében, a Magas-Tátra egyik világhírű kirándulóhelyén, és még egy kalandos tutajozásra is elvittek bennünket a Dunajec folyón. Emellett megtapasztalhattuk a lengyel emberek kedvességét és a magyarok iránti különleges vendégszeretetét, amely szinte legendásnak mondható. Hiszen a lengyelek és magyarok közötti jó viszony hosszú történelmi múltra tekint vissza, ugyanis III. Boleszláv és Könyves Kálmán fogadott egymásnak örök testvériséget és barátságot még a XII. században.

Úgy tűnik, ezt a mindennapok embere sokkal inkább számon tartja Lengyelországban, mint Magyarországon.

Lengyel, magyar - két jó barát

Írta: Olasz Zsuzsanna

2016. szeptember 22. csütörtök

